

„Kaj? Torej je res?“

„Ti morda še ne veš? Oprosti, da ti nisem že včeraj vsega povedal! Imel nisem časa, ker sem delal svojo butaro. Poslušaj me torej sedaj. Predvčerajšnjim sem sedel na našem vrtu in čital zadnjo številko „Zvončka“. Ko sem bil tako zamaknjen v čitanje, zaslišim hipoma za seboj šum. Pogledam — in kaj vidim! Tvoj beli zajček z rdečimi očmi je ves upehan begal po gredi in za njim — naš maček . . . Zajček je poln strahu preplašen gledal vame, in tedaj sem vstal, napodil mačka, in zajček me je kar sam počakal. Vzel sem ga v roke: trepetal je po vsem telesu, siromaček . . . Pogladi sem ga in ga nesel domov, misleč, da ti ga takoj ponesem nazaj . . .“

Pavle je poslušal z napeto pozornostjo, zdajci pa je prijel Lojzeta za roko in dejal z jokajočim glasom:

„Ni treba, Lojze! Zajček je tvoj! Ah, hvala ti, hvala, da je tako! Torej sva si zopet prijatelja!“

„Pavle, ne razumem te!“ je dejal začudeni Lojzek . . .

„Vse ti povem, Lojze, vse . . . Pridi urno za nami . . . Pridi k meni in oprosti mi! . . .“

Vrgel je butaro, s katero se je hotel maščevati, od sebe, se z obema rokama oklenil zvestega prijatelja in šel z njim s solznatim očesom proti domu.

Vravec in vrana.

Spisal *Mihael Levstik*.

Držba tatinskih vrabcev je veselo čebljala na črešnjevem drevesu in marljivo obirala sočni, sladki sad. Mimo leteča vrana zapazi lepo priložnost in se tudi spusti na drevo. Slabeji vrabci se urno umaknejo in zlete na plot ob dvorišču, kjer je ravno gospodar popravljaj grablje.

„Glej, glej, glej,“ kriče rokovnjači, „tatica, tatica; pridi, pridi, pridi, ustreli, ustreli!“

„Hinavci!“ se zadere vrana, „kdo pa je tedaj tožil gospodarju, ko ste se vi tukaj gostili?! — Sedaj kažete moje napake, o lastnih pregrehah pa molčite.“

